

Arrest

nr. 101 828 van 26 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 14 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 maart 2013.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BELMANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS,

132.743, 22 juni 2004). Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de asielinstanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden. Hij beperkt zich tot het minimaliseren van deze vaststelling en tot de stelling dat hij gelogen heeft op instigatie van de 'smokkelaar', wat niet dienstig is. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het uiten van blote beweringen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten. Op asielzoekers rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over hun asielaanvraag en het is aan hen om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Uit de deugdelijke motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker doelbewust verzaakte aan bovenvermelde medewerkingsplicht.

Aangaande verweerders vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht, stelt verzoeker dat "het CGVS deze bewering poneert zonder deze enigszins te staven." Echter, in de bestreden beslissing staat duidelijk te lezen: "Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Nepalees paspoort en dat u met dit paspoort op 9 februari 2009 een (studenten) visum heeft aangevraagd (en ook heeft verkregen) voor het Verenigd Koninkrijk. U verzweeg deze informatie tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde immers nooit een paspoort gehad te hebben en niet in het bezit te zijn van een visum voor een lidstaat van de Europese Unie (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken vraag 22 en 23). [...] U slaagde er ook niet in om enig bewijs voor te leggen van uw terugreis van het Verenigd Koninkrijk naar Nepal. Gelet op bovenstaande vaststellingen rijst het vermoeden dat u sinds 2010 wel degelijk onafgebroken in het verenigd Koninkrijk verbleef en uw werkelijke reisroute naar België achterhoudt. Uw leugenachtige verklaringen hieromtrent zetten uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling." Waar verzoeker stelt dat hij bang was en onbekend met het systeem zodat hij bij het eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verzweeg dat hij al eerder een visum had, merkt de Raad op dat het inroepen van internationale bescherming door middel van een asielaanvraag de uiting is van het vertrouwen ten aanzien van de overheid waarvan de bescherming wordt ingeroepen.

Daargelaten verzoekers betoog over inhoudelijke en grammaticale onjuistheden in het gehoorverslag kan de Raad derhalve slechts vaststellen dat verzoeker naast zijn gebrek aan medewerking ook niet aantoonde dat hij ooit terugkeerde naar Nepal, zoals hij beweert, aangezien hij ook zijn beweerde vlucht uit Nepal in 2011 niet geloofwaardig maakt. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker kan buigen op een intern vluchtalternatief in Kathmandu

De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde stukken kunnen bovenstaande vaststellingen niet verschonen.

Deze vaststellingen leiden er dan ook toe dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Deze vaststellingen volstaan op zich om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 maart 2013, stelt verzoekende partij dat zij de volgende punten wil beklemtonen, namelijk dat (i) zij wel alles heeft verteld bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, (ii) zij geen ticket kan voorleggen omdat de smokkelaar alles heeft afgenomen/teruggenomen, en (iii) in de beschikking niet wordt ingegaan op de stukken die zij heeft neergelegd, wat een schending inhoudt van de motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij ter terechtzitting van 29 april 2013 geen valabele argumenten bijbrengt die de in de beschikking van 7 maart gedane vaststellingen weerleggen of ontkrachten. Dat zij geen ticket kan voorleggen omdat de smokkelaar alles heeft afgenomen, is een loutere bewering en doet overigens geen afbreuk van het feit dat verzoekende partij bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd omtrent haar Nepalees paspoort en visum voor het Verenigd Koninkrijk. De documenten gevoegd bij het verzoekschrift kunnen deze vaststelling, zoals in de beschikking van 7 maart wordt aangegeven, niet verschonen. De handgeschreven nota's van de advocaat van verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal wijzigen niets aan de gedane vaststellingen en de loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Nepal aan de hand van door verzoekende partij becommentarieerde artikelen volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming (artikel 48/4§2, a) en b)).

De Raad wijst erop dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad merkt daarnaast op dat de begrippen "*internationaal of binnenlands gewapend conflict*" noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werden gedefinieerd. Er kan wel worden gesteund op de definitie van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (RvS 1 december 2006, nr. 165.476).

Volgens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten "*alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.*"

Het tweede lid van dit artikel stelt dat "*interne ongeregeldheden en spanningen, zoals rellen, op zichzelf staande en sporadisch voorkomende daden van geweld en andere handelingen van soortgelijke aard, ...*" niet zijn te beschouwen als gewapende conflicten zodat mag besloten worden dat uit de informatie die verzoekende partij aanbrengt niet blijkt dat zij nood heeft aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4 §2, c).

Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS